

4

MOJA SESTRA

UPIRKA

Upírpecka

Sienna Mercerová

COO
BOO

Moja sestra upírka – Upírpecka

Vyšlo aj v tlačenej verzii

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Sienna Mercerová
Moja sestra upírka – Upírpecka – e-kniha
Copyright © AlbatrosMedia, 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

MOJA SESTRA
UPÍRKA

4

Upírpecka

Sienna Mercerová

Zvláštna vďaka patrí Joshovi Greenhutovi

Preložila Zuzana Močková Lorková

Copyright © 2008 by Working Partners Limited

Translation © Zuzana Močková Lorková, 2016

ISBN v tlačenej verzii 978-80-7544-117-1

ISBN e-knihy 978-80-7544-128-7

*Knihu venujem Mercurymu,
vďaka ktorému stále napredujem.*

❧ KAPITOLA I ❧

V pondelok ráno Ivy Vegová a jej najlepšia kamarátka Sofia Hewittová náhlivo kráčali po najstaršom cintoríne vo Franklin Grove a mali namierené do školy. Trávnatý chodníček pokrytý inovat'ou im hlasno chrupčal pod ťažkými topánkami. Ivy si zasunula ruky do vreciek čierneho kabáta dlhého až po zem, aby si ich trochu zohriala.

Tento starý cintorín mi bude v Európe chýbať, pomyslela si Ivy. Hoci bolo ešte stále trochu šero, v diaľke rozpoznala obrisy rodinnej hrobky svojho frajera, kde spolu s kamarátmi zažila kopec zábavy. Dievčatá

prešli bránou cintorína a svetlá v priľahlých domoch sa mihotali.

„Bola to neskutočná párty!“ zvolala Sofia a prerušila Ivine myšlienky. Ivy mala pocit, akoby to nebolo v sobotu, ale už strašne dávno, čo jej ľudské dvojča Olívia podstúpila rituál zasvätenia do komunity upírov. V ten deň to trochu oslávili. „Určite si nadšená,“ pokračovala Sofia. „Veď už nie je tajomstvom, že Olívia vie o existencii upírov. Je to všade na našom internete.“

Ivy si zaborila bradu do čierneho pleteného šálu a výdychom si ohriala krk. *Ešte niečo už nie je tajomstvom*, pomyslela si. „Sofia, musím ti niečo povedať,“ povedala nahlas.

Keď Olívia Abbottová otvorila obrovské dubové vchodové dvere do základnej školy vo Franklin Grove, uvítal ju silný poryv horúceho vzduchu. Poobzerala sa po chodbe, stiahla si čiapku a držala ju za jeden z ružových brmbolcov, ktoré jej viseli po bokoch čiapky. Olívia začala poskakovať, aby sa trochu zahriala. Mala na

sebe uniformu roztlieskavačiek na podporu školského tímu, no hoci mala legínsy, cítila sa zmrznutá ako nanuk.

Kde si, Kamila? pomyslela si Olívia, keď skákala z jednej nohy na druhú a pohľadom hľadala kamarátku. *Mám obrovskú novinku!*

Dvere sa otvorili a Olívia sa nedočkavo obzrela. Nanešťastie to bola Šarlota Brownová, nadutá kapitánka tímu roztlieskavačiek. Na hlave mala biele chlpaté klapky na uši.

„Ahoj, Šarlota,“ povedala Olívia a nedokázala potlačiť svoje sklamanie. Šarlota pustila dvere, hoci jej podlízavé kamarátky Katie a Allison kráčali v päťách. Aj oni mali klapky na ušiach.

„Och, Olívia, úplne som premrzla!“ zakvílila Šarlota.

„Aj my sme premrzli!“ povedali Katie a Allison, ktoré dokázali premýšľať presne ako Šarlota.

„Tak rýchlo dnu a zohrejte sa!“ povedala Olívia a usmiala sa. Všetky tri odišli bez slova.

Žiaci sa postupne trúsili jeden po druhom a s každým otvorením dverí Olíviino srdce podskočilo. Nakoniec zbadala Kamiline veľké blond kučery.

„Kamila!“ zakričala Olívia.

„Ahoj,“ pozdravila ju Kamila a pri pohľade na Olíviu sa doširoka usmiala. „Prepáč, že meškám. Včera si v telefóne znela veľmi rozrušene. Čo sa deje?“

Olívia vystrúhala grimasu. „Musím ti povedať najväčšiu novinku v mojom živote!“

Kamila na ňu nedôverčivo pozrela. „Väčšia ako tá, že máš dávno stratené dvojča?“

Olívia pokrčila nosom. Kamila mala pravdu. Olívia a Ivy netušili, že majú dvojča, až kým sa Olívia pred pár mesiacmi neobjavila v škole vo Franklin Grove. Keď nad tým uvažovala, veľkou novinkou bol aj fakt, že jej sestra je upírka, ale Kamila o tom, samozrejme, nič nevedela. Olívia je jednou z mála ľudí na svete, ktorí vedia o existencii upírov.

„Rovnako veľká,“ uvážila Olívia a odtiahla Kamilu za papradie zasadené v kvetináčoch v rohu chodby.

Olívia sa zhlboka nadýchla. „Sľúb mi, že to nikomu nepovieš,“ povedala.

„Sľubujem,“ vážnym hlasom odpovedala Kamila. „Už mi to povedz!“

„Veď ti *hovorím*,“ namietala Ivy.

„Nie,“ nesúhlasila Sofia. „*Snažíš* sa niečo povedať, ale zatiaľ len hrozne vzdycháš.“

Ivy si opäť povzdychla a vyfúkla malý obláčik vzduchu. „Stále tomu nemôžem uveriť,“ zamrmlala miesto vysvetlenia.

„Ivy,“ rázne povedala Sofia. „Už mi omfzajú tesáky!“

„Žiadne tesáky nemáš,“ odpovedala Ivy a obzerala sa po cintoríne, aby sa uistila, že sú tam úplne samé. „Píliš si ich ako my všetci.“

„To sa tak hovorí,“ povedala Sofia otráveným hlasom. „Už mi prezrad', čo si to odhalila!“

„Zistila som...“ Ivy zajachtala. „S Olíviou sme zistili...“

Sofia na ňu netrpezlivo upierala zrak.

„Kto je môj skutočný otec,“ zamrmlala nakoniec.

„Naozaj?“ vykrikla Kamila s vypleštenými očami. Olívia prikývla, zahryzla si do pery a usmiala sa. „Teším sa s tebou!“ Kamila objala Olíviu a nechtiac zhodila jeden z kvetináčov. Olíviu to rozosmialo.

„Vedela som, že ak neprestanete pátrať, s Ivy nájdete nejaké odpovede,“ pyšne povedala Kamila.

Olívia uznala, že ich húževnatosť sa im vyplatila. So sestrou sa snažili vyriešiť záhadu, kto sú ich rodičia, odkedy zistili, že sú dvojčatá.

„Vďaka, Kamila,“ povedala Olívia a objala ju znova. „Chcela som ti to povedať osobne.“

„Kto je váš otec?“ vyzvedala Kamila.

Olívia našpúlila pery a vychutnávala si túto chvíľu.

Kamila hádala podľa jej výrazu tváre. „Vedela som to! Je to nejaká celebrita! Odjakživa som vedela, že máte pery ako George Clooney!“

„Nie,“ Olívia nasmelo pokrútila hlavou. „Niekoľko lepších.“

„Antonio Banderas?“ zašepkala Kamila s údivom v hlase.

„Tak kto potom?“ opýtala sa Sofia rozrušene. Práve vychádzali z cintorína a Sofia ju objala okolo ramien.

Ivy si dlhými tmavými vlasmi zakryla tvár. „Je to, ehm, volá sa... Karl Lazar,“ zmätene vyhrkla. *Prečo*

mi robí taký problém vyrozprávať najlepšej kamarátke celý príbeh? premýšľala Ivy. Bolo to také neuveriteľné, že to nemohla len tak zo seba vyháknúť.

„Lazar?“ zopakovala Sofia. „Máš na mysli toho upírskeho aristokrata z Transylvánie, ktorý sa zaľúbil do ľudskej ženy?“

Ivy mlčky prikývla.

„To je senzačné! Vieš, či je ešte nažive?“ opýtala sa Sofia.

„Áno, je,“ povedala Ivy.

„Odkiaľ to vieš?“ naliehala Sofia.

„Posledných trinásť rokov sa skrýva,“ odpovedala.

Keď Sofia zbadala v diaľke budovu základnej školy, trochu spomalila. „Ivy, prečo mám pocit, že ešte niečo predomnou tajíš?“

Ivy sa nesmelo usmiala a potešilo ju, že ju kamarátka tak dobre pozná. „Pretože naozaj ešte niečo tajím?“ odpovedala.

Sofia si premeriavala jej tvár a Ivy sa ešte raz zhlboka nadýchla. Odhrnula si vlasy z tváre a povedala: „Môj otec je môj *skutočný* otec,“ vysvetlila Ivy.

Sofia sa zarazila. „Chceš povedať, že tvoj otec Charles Vega, ktorého poznáš celý život...“

„... je Karl Lazar,“ dokončila vetu Ivy.
Sofia jej neverila. „Vodíš ma za tesáky?“
Ivy sa zaškerila. „Nemáš tesáky, zabudla si?“

„Ale prečo by pán Vega predstieral, že je Ivin adoptívny otec, keď je jej skutočný otec?“ opýtala sa Kamila.

„Nevieme,“ zamračila sa Olívia. „Možno nechcel, aby Ivy vedela, že má dvojča.“

„Ale prečo?“ pýtala sa Kamila.

Olívia na to len pokrčila ramenami. Chcela by jej vyrozprávať všetko, čo sa s Ivy dozvedeli – že ich otec je upír a mama bola človek a že rozdelil dvojčatá po smrti matky. Olívia však zložila prísahu krvi a nesmie porušiť Prvý zákon temna, teda nesmie povedať o existencii upírov neupírovi. Bola to škoda, pretože Kamila je veľmi múdra a možno by prišla na to, prečo to pán Vega urobil.

Ivy so Sofiou kráčali po schodoch do školy. „Otec vie, že to vieš?“ opýtala sa Sofia.

Ivy pokrútila hlavou. „S Olíviou sme sa o tom rozprávali a dohodli sme sa, že rodičom o tom zatiaľ nepovieme. Olíviina mama Audrey by šalela ako netopier v klietke, keby sa dozvedela pravdu. A môj otec je v Olíviinej spoločnosti úplne nesvoj.“

Dievčatá vošli do školy a kráčali po chodbe, keď vtom Ivy začula, ako niekto šepká jej meno. Obzrela sa, ale nikto zo študentov na okolí sa na ňu nepozeral.

„Ivy! Sofia!“ znova sa ozval hlas.

„Myslím, že nás volá to papradie,“ zamrmlala Sofia a ukázala na roh chodby. Obe podišli bližšie. Z papradia sa vysunula ruka s naružovo nalakovanými nechtami a ťahala Ivy k sebe.

Za papradím sa krčila Olívia s Kamilou.

„Povedala si jej o tom?“ naraz sa opýtali Ivy aj Olívia. Obe prikývli a všetky dievčatá sa objali.

„Gratulujem k nájdeniu otca,“ povedala Kamila a zaškerila sa na Ivy.

„Verila by si tomu, že celý ten čas mali skutočného otca pod nosom?“ opýtala sa Sofia Kamily, ktorá neveriacky pokrútila hlavou.

„Baby, nesmiete to nikomu povedať,“ zväžnela Olívia.

„Ani Brendanovi?“ opýtala sa Sofia.

„Okrem Brendana,“ odpovedala Ivy. Svojmu frajerovi sa to chystá povedať po prvej hodine na chodbe pri učebni biológie, kde ju prvýkrát pozval na rande. Vyrobila mu aj pohľadnicu, ktorou mu chce poďakovať za podporu pri hľadaní pravdy.

„Musí to byť veľké tajomstvo, keď sa skrývame za papradím,“ zašklabala sa Sofia.

Olívia sa tentoraz neusmiala. „S Ivy vyhlasujeme stav pohotovosti, keďže sa má so svojím otcom presťahovať do Európy.“

„Je to aj tvoj otec,“ potichu jej pripomenula Ivy.

Olívia prikývla. „Áno,“ súhlasila a pomyslela si, že jej bude chvíľu trvať, kým si na to zvykne. „A máme menej ako desať dní, aby sme ho presvedčili, aby sa nikam nestáhovali.“

„Nedovolíme, aby nás niekto znova rozdelil,“ odvážne vyhlásila Ivy.

„A ja *nechcem* stratiť biologického otca, keď už viem, kto to je,“ dodala Olívia.

Kamila a Sofia okamžite spoznali. „Môžeme vám s tým nejako pomôcť?“ opýtala sa Kamila.

„Naozaj si myslíš, že by tvoj otec mohol zmeniť

názor?“ nahlas premýšľala Sofia a poškrabala si hlavu pod čiapkou.

„Musí ho zmeniť,“ odpovedala Ivy.

„Musíme vymyslieť niečo, vďaka čomu nedokáže odtiaľto odísť,“ povedala Olívia.

„Niečo také skvelé, že by dal aj život, aby tu mohol zostať.“

„Čo napríklad?“ opýtala sa Sofia.

Ivy s Olíviou sa neisto pozreli na seba. „Dúfame, že to nám pomôžete vymyslieť,“ placho sa usmiala Ivy.

Všetky štyri mlčky hľadeli na seba. Nehybné stáli, ponorené do svojich myšlienok, až kým nezazvonilo.

„Hlavy dokopy,“ vyhlásila Olívia a všetky sa pritisli k sebe. „Stretneme sa v jedálni na obede a niečo vymyslíme,“ povedala.

Všetky súhlasne prikývli. Olívia potom povzbudila dievčatá, aby dali zovreté päste do stredu. „Franklin Grove alebo nič,“ povedala.

„Franklin Grove alebo nič!“ zopakovali všetky naraz, buchli sa pästami a víťazoslávne ich zdvihli nad hlavy.

❧ KAPITOLA 2 ❧

Po tretej hodine si Olívia upravovala očné tieň farby prirodzené nebo v zrkadle na dvierkach skrinky, keď vtom kútikom oka zbadala Sofiu, ktorá upaľovala po chodbe.

„Kódové slovo,“ veľavravne povedala Sofia s veľkým digitálnym foťákom na krku.

„Máš na mysli čierny kód?“ opýtala sa Olívia a narážala na Ivinu tajnú hatlaninu, čo znamenalo, že majú pohotovostné stretnutie na toaletách pri učebni biológie.

„Nie,“ Sofia pokrútila hlavou. „Kódové *slovo*.“

Olívia si odložila tiene do tašky. „Neviem, čo znamená kódové slovo,“ odpovedala veselo.

„Nie iba kód,“ povedala Sofia a zagúľala očami. „Ale kódové *slovo*. Kódové *slovo*.“

Olívia iba vyvaľovala oči. „Vy gotici ste niekedy naozaj záhadní, vieš o tom?“

„Kódové slovo,“ odpovedala Sofia a začala hovoriť šepotom, „znamená, že sa stretávame v knižnici.“

„Myslela som si, že sa stretávame v jedálni,“ povedala Olívia a zabuchla dvierka skrinky.

„Áno, ale Ivy zmenila plán,“ povedala Sofia a Olívia ju nasledovala.

„Kamila o tom vie?“

„Ivy ju zavolá,“ vysvetľovala Sofia. „Mali spolu telesnú.“

„Ale prečo? Čo jej napadlo?“ opýtala sa Olívia.

„Netuším,“ odpovedala Sofia. „Som len poštový netopier.“

Vchod do knižnice bol na konci širokej chodby vedľa riaditeľne. Ivy a Kamila už čakali pred dverami. Ivy podišla k Olívii a podala jej mrkvu. V druhej ruke mala sušené hovädzie mäso, červené ako krv, ktoré podala Sofii.

„Čo je to?“ opýtala sa Olívia.

„Tvoj obed,“ sucho odpovedala Ivy.

„Máme veľa práce,“ oznámila Kamila.

Olívia sa pozrela na mrkvu a nevoľky si z nej odhryzla. *Aj keď upíri volajú všetkých ľudí „zajkovia“, neznamená to, že sa živíme mrkvou,* pomyslela si.

Kým sa Olívia a Sofia občerstvovali, Ivy im vysvetľovala plán. „Môj otec má zo všetkého najradšej správy založené na dobrom výskume. Vždy robieva skvelé prezentácie pre svojich klientov o plánovaných návrhoch. Tak som si pomyslela, že vypracujeme správu, aby sme ho presvedčili zostať tu. Čo poviete?“

„O čom to bude?“ opýtala sa Olívia s plnými ústami.

„O tom, že mesto Franklin Grove je omnoho lepšie ako Európa,“ odpovedala Ivy.

Sofia prehltnula posledný kúsok sušeného mäsa a pokrútila hlavou. „Myslíš si, že naše mesto je lepšie ako Európa?“ neveriacky sa opýtala. „V Európe je Eiffelova veža.“

„Z ktorej môže človek spadnúť,“ protirečila Ivy.

„A čo módne prehliadky v Miláne?“ zapojila sa Olívia.

„Ktoré vytvárajú nezdravé sebahodnotenie dievčat

po celom svete,“ oponovala Ivy. Kamila energicky prikývla.

Sofiu však nepresvedčili. „Čo také je v meste Franklin Grove a v Európe nie?“

„To je jasné,“ povedala Ivy s iskrou v tmavých očiach. „My.“ Po tejto odpovedi sa zvrtila na päte topánok a otvorila dvere do knižnice.

Olívia sa neubránila úsmevu. *No dobre*, pomyslela si a vykročila za sestrou do knižnice. *Za pokus to stojí.*

Ivy podišla k stolu knihovničky a zbadala ženu s tmavým rúžom na perách a v štýlových čierno-zelených okuliaroch s hrubým rámom, ktorá sa skláňala nad obrovskou knihou o stredoveku.

„Je tu pán Collins?“ opýtala sa Ivy.

Žena zdvihla pohľad od knihy. „Pán Collins sa presťahoval do Nashvillu, kde hrá v country kapele. Ja som slečna Everlingová, nová knihovnička.“ Potom vstala, vystrela ruku a nadšene si s Ivy nimi potriasli. Všetky dievčatá sa s ňou zoznámili. „Super sveter,“

povedala knihovnička Sofii, ktorá mala na ňom vyšíty strom bez listov s vranami na konároch.

Vý ste nová knihovnička? pomyslela si ohromená Ivy.

„Veríme, že nám pomôžete, pani Everlingová,“ povedala Olívia.

Knihovnička si dala ruky vbok. „Som slečna. Tak o čo ide?“

„Robíme prezentáciu o Európe,“ ozvala sa Kamila.

„O Európe, hej?“ Slečna Everlingová schmatla ceruzku zo stola, akoby to bol meč. „Poďte za mnou.“

Keď slečna Everlingová kráčala pred nimi, Ivy zaujali jej čierne-biele legínsy a sivá menčestrová sukňa. *Zaujímalo by ma, či je upírka*, pomyslela si.

„Vitajte v Európe!“ vyhlásila slečna Everlingová, keď zastala v zadnej uličke knižnice. Nechtom vínovočervenej farby prešla po chrbtoch niekoľkých kníh. „Chcete pretancovať celú noc v Barcelone? Lyžovať sa v Alpách? Vykašľať sa na školu a užívať si život za dvadsaťpäť dolárov na deň?“

Všetky dievčatá vypeštili oči.

„Žartujeeem,“ zanôtila slečna Everlingová. „Som školská knihovnička, spomínate? Ale máme tu pôsobivý výber cestovateľských príručiek,“ dodala.

„Nemáte tu knihy o niečom zlom v Európe?“ opýtala sa Sofia.

Slečna Everlingová na ňu prekvapene pozrela. „Nie je tam nič zlé. Po vysokej som rok cestovala po Európe.“ Zaklonila hlavu a zasnene si povzdychla. „Toľko kultúry a histórie...“

„Histórie?“ prerušila ju Ivy a veľavravne pozrela na dievčatá.

Olívia pochopila jej myšlienkový pochod. „Nesuzovala Európu čierna smrť?“

„A obe svetové vojny,“ poznamenala Kamila s úšklabkom na tvári.

Slečna Everlingová sa zamračila. „Tak počkajte,“ povedala a pozrela na dievčatá ponad okuliare. „O čom má byť ten projekt?“

Ivy sa začala hrať s jednou z kníh na poličke. „Snažíme sa presvedčiť nášho... kamaráta... aby sa nestáhoval do Európy,“ povedala opatrne.

Olívia nadšene prikývla. „Musíme tohto človeka presvedčiť, že Franklin Grove je oveľa lepšie miesto.“

„Aha, teraz už rozumiem,“ potichu povedala slečna Everlingová. „Keď som mala trinásť, moja najlep-

šia kamarátka sa presťahovala do Kalifornie. Lúčenie je veľmi ťažké.“

Ani nehovor, pomyslela si smutná Ivy.

Slečna Everlingová si zamyslene búchala ceruzkou o tmavé pery. Potom ukázala na Sofiin foťák. „Máte v tom fotky toho kamaráta?“

„Jasné,“ odpovedala Sofia.

Slečna Everlingová si napravila okuliare. „Nebojte sa, dámy,“ povedala. „Pomôžem vám vymyslieť plán, ktorému váš priateľ nedokáže odolať. Bude to niečo zaujímavé. Niečo emocionálne. Niečo fakt hrozné!“ Zháčila sa, keď spontánne použila upírsky slang. „Teda niečo fakt skvelé.“

Slečna Everlingová je tá najlepšia knihovnička na svete, pomyslela si Ivy a dievčatá si vymenili nadšené pohľady.

„A kedy treba dokončiť tento dôležitý projekt?“

„Dnes,“ odpovedala Ivy.

Slečna Everlingová chcela namietat', ale Sofia jej skočila do reči: „Náš kamarát sa má sťahovať o desať dní.“

„Nemôžeme stratiť ani minútu!“ prosila ju Olívia.

„Dobre, dobre,“ súhlasila slečna Everlingová. „Bu-

deme sa musieť rozdeliť. Kto si zoberie Franklin Grove?“

„Ja,“ ponúkla sa Olívia. „Prest'ahovala som sa sem len pred pár mesiacmi, tak sa dozviem niečo nové.“

„Fajn,“ povedala slečna Everlingová. „Oddelenie miestnych dejín je v rohu pri kopírke. Kamila, čo keby si si zobrala Európu?“

„Príjem, kráľovná Informasys!“ odpovedala Kamila a zasalutovala. Ivy nemala ani šajnu, čo to malo znamenať, ale Kamila často používa nejasné odkazy zo sci-fi knižiek, ktorými je posadnutá.

„Si fanúšička Coala Knightleyho, však?“ zaškľabila sa slečna Everlingová. „Je najlepší! Takže, kapitán Omega, tvojou úlohu je nájsť odpudivé obrázky Európy. Nebude to však ľahké. Začni s týmito cestovateľskými príručkami a potom sa presuň do oddelenia európskych dejín, ako ste s Ivy navrhovali.“

„Vy dve,“ slečna Everlingová ukázala ceruzkou na Ivy a Sofiu. „Poďte so mnou k počítaču. Ukážem vám, ako urobíte digitálnu prezentáciu, ktorá vášho priateľa zaručene rozosmeje aj rozplače. A čo je najdôležitejšie, prinúti ho *zostať* tu!“

O pol piatej stála Olívia vedľa sestry na verande Ivinho obrovského domu na vrchu Hrobárovej hory. S Kamilou a Sofiou ostali po škole, aby dokončili prezentáciu, ktorá vyzerala absolútne skvele. Keď sa však Ivy dotkla kľučky, Olívie sa zmocnil strach. „Počkaj,“ vyhlkla.

Ivy zmeravela. Olívia sa otočila a pozrela dole na mesto. V decembrovej hmle zbadala pomedzi holé konáre stromov vzdialenú strechu školy.

„Myslíš, že to zaberie?“ nervózne sa opýtala.

„Prečo? Ty si nemyslíš, že naša prezentácia je super?“ náhlivo sa opýtala Ivy.

„Myslím. Naozaj,“ priznala Olívia. „Ale keď sa môj otec rozhodol, že sa presťahujeme do Franklin Grove a zmení prácu, tak som ho prosila, aby sme sa nestáhovali. Nič nezmenilo jeho rozhodnutie.“

„Môj otec však zbožňuje Franklin Grove,“ povedala Ivy. „Vždy ho zbožňoval. A hoci je Európa skvelý kontinent, nechcem stráviť celú večnosť v nejakej internátnej škole v Luxemburgu.“

„Dobre, ale to neznamená, že zbožňuje...“ Olívia sa odmlčala, kým povedala slovo „mňa“. Odkedy sa dozvedela, že pán Vega je jej otec, takmer ho nevidela.

Zasvätenie s pomocou Upírskeho okrúhleho stola znamenalo, že ju oficiálne prijali do komunity upírov, ale aj po tomto ceremoniáli sa správa k nej divne. *Nie je rád, keď som niekde nablízku*, pomyslela si.

„Asi by si mala tú prezentáciu urobiť bezo mňa,“ povedala Olívia.

„Musíš ísť so mnou,“ povedala Ivy. „Si najlepšia rečníčka!“

„Viem, ale nikdy ma nemal... veľmi v *láske*.“ Olívia si nesmelo zahryzla do pery. „Ak som jeho dcéra, prečo ma nemá rád? Lebo som človek?“ povedala a do očí sa jej nahrnuli slzy.

Ivy to dojalo a pokrútila hlavou. „Naša mama bola človek ako ty. Bola láskou jeho života.“

„Tak čo sa stalo?“

„Neviem, Olívia,“ uznala Ivy. „Niečo, pre čo si drží odstup a má sa na pozore pred ľuďmi. Zmenil sa, ale neznamená to, že sa nemôže znova.“

Olívia si sťažka povzdychla. „Len... dala by som hocičo, aby som vedela, aké je to mať ho za člena rodiny, vieš?“

„Budeš to vedieť,“ uist'ovala ju Ivy. „Ale najprv ho musíme presvedčiť, aby sme sa nest'ahovali.“

Olívia súhlasne prikývla a zhlboka sa nadýchla s odhodlaním, že nenechá sestru v štichu. „Máš úplnú pravdu,“ povedala.

Ivy sa povzbudivo zaškľabila, Olíviu krátko objala a otvorila dvere.

Pána Vega našli v pracovni skloneného nad stolom. Ivy vkĺzla dnu, zatiaľ čo Olívia ostala stáť pri dverách. Dokonca aj z konca izby videla, že robí nejaký náčrt uhlíkom na papier.

„Ahoj, oci,“ ozvala sa Ivy.

„Och, ahoj, Ivy,“ povedal pán Vega a vyskočil zo stoličky. „Nepočul som ťa vojsť.“ Náčrt rýchlo zasunul pod iné papiere.

„Zdravím...“ pozdravila sa Olívia po chvíli váhania, ako má pozdraviť tohto muža. „... pán Vega.“

„Ahoj, Olívia,“ meravo odvrkol pán Vega a až do tej chvíle si ani nevšimol, že stojí pri dverách. Náhlivo odvrátil zrak a Olívii zovrelo srdce.

„Na čom pracuješ?“ opýtala sa Ivy.

„Na ničom,“ odpovedal. „Len načrtávam pár nápadov.“

„Môj otec navrhol celý tento dom,“ povedala Ivy pyšne.

Olívia to vedela, ale domyslela si, že Ivy sa mu snaží pripomenúť tento fakt. Chcela povedať niečo lichotivé, ale nič jej nenapadlo. „Super,“ zachrapčala po chvíli.

„Každú stenu, každú parketu, každý vypínač, každú zásuvku,“ nostalgicky povedal pán Vega. „Bude mi to tu...“ odrazu sa odmlčal.

„Chýbať?“ Ivy dokončila vetu za neho a našpúlila tmavé pery.

„Áno,“ povedal pán Vega. „Áno, iste. Ale dom nie je dostatočný dôvod, aby sme tu zostali,“ rýchlo dodal.

„Je ešte mnoho dôvodov,“ povedala Ivy. „Však, Olívia?“

Olívia pocítila známy pocit vzrušenia, ktorý sa jej zmocňoval, keď vystupovala pred davom ľudí. Veď mala na sebe uniformu roztlieskavačiek. Nervozita sa zázračne rozplynula a hlas sa jej vrátil v plnej sile. „Presne tak, Ivy!“ súhlasila. Strčila ruku do ruksaku, vytiahla z neho cédečko s prezentáciou a podala jej ho so žiarivým úsmevom na tvári. *Nastal čas, aby vaše srdcia zajasali!* pomyslela si.

„Prosím, Ivy,“ prosil ju otec, keď ho Ivy vyhnala zo stoličky a vložila cédečko do počítača. „Naozaj mám veľa práce.“

„Až toľko, že si nemôžeš pozrieť najdôležitejšiu prezentáciu v tvojom živote?“ odvrkla Ivy. Keď držala myš, ruky sa jej triasli, ale zaumienila si, že jej nervozitu nesmie ani jeden z nich odhaliť. „Môžeš si sadnúť tam.“

„Nebude to trvať dlho, pán Vega,“ zaštebotala Olívia. „Nebudete to ľutovať. Sľubujem!“

Nech sa deje čokoľvek, Olívia si v každej situácii poradí, vďačne si pomyslela Ivy.

Otec sa podvolil a sadol si do kresla naproti pracovnému stolu. Keď sa prezentácia načítala, Ivy otočila prázdnu obrazovku tak, aby na ňu otec videl. S Olíviou sa postavili pred stôl po oboch stranách obrazovky.

„Ideme na to?“ šepotom sa opýtala Ivy.

„Áno,“ Olívia sa usmiala a stisla jej ruku.

Ivy natiahla ruku, klikla myšou a z reproduktorov počítača sa začali ozývať prvé smutné gitarové tóny piesne Paint It, Black od skupiny Rolling Stones. Uprostred prázdnej obrazovky sa objavil fliačik.

„Zbožňujem túto pieseň,“ súhlasne povedal pán Vega.

Ivy len spontánne zagúľala očami. „Viem,“ povedala kútikom úst. Biely fliačik sa postupne zväčšoval ako meteorit blížiaci sa z vesmíru.

„Pssst!“ zahriakla ju Olívia a na obrazovke sa zjavil nápis, ktorý sprevádzal nečakaný rachot bubnov.

„NAJDÔLEŽITEJŠIA PREZENTÁCIA V TVOJOM ŽIVOTE,“ naraz prečítali dievčatá.

Ivin otec sa potichu zasmial. „Myslel som, že to hovoríš len tak,“ povedal.

Olívia profesionálne urobila krok vpred. Vo chvíli, keď Mick Jagger spieval: „Vidím červené dvere a chcem ich nafarbiť načierno,“ na obrazovke sa zjavil čierno-biely obrázok skromnej chatrče, ktorý Olívia našla v knižnici. „Písal sa rok 1666,“ začala. „Malá skupina vyhnancoz z Transylvánie sa usadila na výnimočnom kúsku zeme. Rozhodli sa, že toto miesto pomenujú Franklin Grove.“

Ivy skutočne ohromilo, že sa sestra naučila naspamäť aj jej slová. Ivy sa ich učila, ale nakoniec si ich napísala na dlaň. „V tom istom roku,“ povedala Ivy a sklonila hlavu k dlani, „na druhej strane oceánu...“

Na obrazovke sa zjavil ďalší čierno-biely obrázok, ale oveľa väčšieho mesta. Všetky budovy pohlcovali

plamene, šľahajúce do vzduchu, namaľované čiernym atramentom. „... Veľký požiar Londýna vyhnal z domovov sedemdesiat tisíc nevinných ľudí!“

Z reproduktorov sa začali ozývať výkriky a náreky. Ivy si všimla otcovu zvrátenú tvár, čo ju povzbudilo.

„A tu sa rozdiely len začínajú,“ povedala Olívia nezvyčajne tichým hlasom.

„A toto sa stalo počas vrcholu v dejinách Európy,“ povedala Ivy a na obrazovke sa zjavila lavína, ktorá sa valila na skupinku lyžiarov.

„Toto sa stalo počas vrcholu v dejinách Franklin Grove,“ povedala Olívia a na obrazovke zbadali úžasnú fotku domu Vegovcov za súmraku na pozadí jasnočervenej oblohy, ktorú urobila Sofia.

„Toto sa deje, keď ľudia z Franklin Grove fandia na zápasoch,“ pokračovala Ivy. Fotku vystriedal obrázok Olívie, ktorá víťazoslávne stála so zaťatou päsťou nad hlavou na špici pyramídy roztlieskavačiek tímu Diablov z Franklin Grove. Ivy by odprisahala, že v tej chvíli zbadala záblesk hrdosti v otcových očiach. *Zaberá to!* pomyslela si s nádejou v duši.

„Toto sa deje, keď Európania fandia na zápase,“ po-

vedala Olívia. Na obrazovke sa zjavila fotografia nepokojov v dave fanúšikov počas futbalového zápasu.

Potom nastal čas na Ivinu obľúbenú časť prezentácie. „Toto sa stane, ak ostaneme vo Franklin Grove,“ oznámila. Na obrazovke sa začali striedať rôzne fotografie bez sprievodných slov na pozadí rockových akordov skupiny Rolling Stones – Ivy v plesových šatách bez ramienok vínovej farby v objatí otca v smokingu pred plesom všetkých svätých; čiernobiela fotografia oboch dievčat bez mejkapu, ako sa pozerajú na seba v zrkadle host'ovskej kúpeľni z časopisu *Vamp!*; otec, ako tleska Olívii po úspešnom absolvovaní troch skúšok, ktoré zorganizoval Upírsky okrúhly stôl; Ivy, Sofia, Olívia a Brendan v objatí v krypte Brendanovej rodiny; zamyslený otec sediaci v kresle v obývacej izbe s Olíviou a Ivy, ktoré sa pred ním nadšene rozprávajú. Nasledovali ďalšie a ďalšie fotografie.

Ivy uprene pozerala na otcovu tvár. Vedela, že ho to dojalo a jeho oči sa leskli, keď sa naklonil dopredu a sústredene pozeral z kresla.

Olívia nakoniec opäť urobila krok vpred. „A toto, pán Vega, sú veci, ktoré sa môžu stať, ak odídete do Európy.“

Pieseň odrazu zrýchlila tempo, zvuk sa zvyšoval, až bol z toho nejasný piskľavý hurhaj. Na obrazovke sa rýchlo mihala séria fotografií – muž s fúzmi utekajúci pred zúrivým býkom, čelná zrážka dvoch malých európskych áut, lietadlo z druhej svetovej vojny, ktoré púšťa bomby, trosky obytného domu v Paríži, futbalista s výrazom zúfalstva na tvári, maľba výbuchu sopky Vezuv.

Séria obrázkov sa skončila, rovnako aj neznesiteľný hluk. Opäť sa ozvali jednoduché gitarové tóny začiatku piesne a na čiernej obrazovke sa objavil nápis „Franklin Grove alebo Európa?“

Ivy a Olívia víťazoslávne prečítali posledná slová prezentácie: „FRANKLIN GROVE!“

Ivin otec nadšene zatlieskal. Tvár mu žiarila úsmevom, ktorý už Ivy nevidela celé týždne. „Skvelá práca,“ povedal. „Úžasná prezentácia! Mali by ste ju poslať obchodnej komore Franklin Grove.“

Vedela som, že sa mu bude páčiť, pomyslela si Ivy. *Vedela som, že to zaberie!* „Takže sa nikam nest’ahujeme?“ vyhrýkla.

Úsmev sa z otcovej tváre odrazu vytratil, akoby spln mesiaca zakryli tmavé mračná. Oprel sa v kresle

a premeriaval si ruky. Dievčatá sa znepokojene pozreli na seba.

„Oci, čo nevidíš, čo všetko tu máme?“ prosila ho Ivy.

„Ostaňte tu,“ potichu povedala Olívia.

„Musíme odísť,“ pošepkal pán Vega a smutne na nich pozrel. „Musíme odísť, Ivy. Viem, že je to pre teba ťažké... ale skús to pochopiť.“

Ivy neveriacky naňho pozrela. *Prečo je taký tvrdohlavý?* pomyslela si. Premýšľala nad slovami, ktoré by ho zasiahli a donútili uvedomiť si, že nemôžu odísť do Európy.

Na otcovej tvári sa zjavil strojený úsmev, ktorý nebol úprimný ako ten spred pár minút. „Mala by si myslieť na všetky tie dobré veci v Európe,“ povedal povzbudivo.

Ivy pokrútila hlavou a otočila sa na Olíviu. „Myslela som, že sa nechá presvedčiť rozumnými dôvodmi alebo citmi. Alebo *nami*,“ povedala potichu. „Ale zrejme som sa mýlila.“

Ivy bez slova odvieďla sestru z pracovne. Vedela, že aj Olívia potláča nával slz.

❧ KAPITOLA 3 ❧

Na druhý deň Olívia, Sofia, Kamila, Brendan a Ivy sedeli spolu na obede. Ivy mala ešte stále veľmi pochmúrnu náladu.

„Môj otec je nemožný,“ zúrila. „Je odhodlaný sťahovať sa. Neviem, čo by zmenilo jeho názor.“

„Skúšala si ho pohrýzť do nohy?“ opýtal sa Brendan. „Moja sestra Bethany to raz urobila otcovi a vtedy si získala jeho pozornosť. Takmer sme ho museli zobrať do nemocnice.“

Ivy sa nedokázala ani usmiať. „Môj otec nemá rád nemocnice,“ povedala zronene.

Oproti nej sedela Olívia, ktorá naháňala vidličkou zvädnutý kúsok brokolice po tanieri. „Myslíš, že chce odísť do Európy, aby predo mnou utiekol?“ povedala potichu tanieru.

Ivino srdce sa otvorilo ako rakva. Niekedy zabúda, že pre Olíviu je to rovnako ťažké ako pre ňu, možno aj ťažšie. „Olívia, to by neurobil,“ povedala presvedčivo. „Je to kvôli práci. Je to naozaj skvelá príležitosť.“

„Hovoril, že mu dali ponuku, ktorá sa neodmieta, však?“ opýtala sa Sofia a Ivy prikývla.

„Ale ani nevieme, prečo nás rozdelil,“ povedala Olívia neisto. „Možno som ho v detstve pohrýzla do nohy.“

Ivy sa usmiala. „Nemyslím si, že by trval na sťahovaní len kvôli tebe, Olívia. Hovoril o tej práci ešte predtým, než si sa prisťahovala do Franklin Grove.“

Olívia na ňu vd'ačne pozrela. „Máš pravdu,“ povedala. „Prepáč, som úplne mimo.“

„Musíme nájsť niečo, čomu sa nevyrovná ani skvelá práca,“ povedala Kamila.

Brendan prikývol a tmavé kučery mu zakryli oči. Je nesmierne pekný. „Ak nájdeme správny dôvod, otec sa rozhodne ostať tu,“ súhlasil.

V tej chvíli si Ivy nevedela predstaviť, že by stratila Brendana. Opäť bola plná odhodlania. „Tak potom ten dôvod musíme nájsť.“

„Čau, Vegová!“ zvolal nejaký hlas.

Ivy sa otočila a zbadala Garricka Stephensa s jeho idiotskými kamarátmi s masťnými hlavami – Dylana Soyla a Kyla Glassa, ktorí mali namierené rovno k ich stolu. Ivy inštinktívne zagúľala očami. Beštie sú tí najtrápnejší upíri na škole.

„Povráva sa, že čoskoro vypadneš z mesta!“ radostne povedal Garrick.

„Čo ťa je po tom?“ chladne odpovedala Ivy.

„Nič,“ povedal Garrick, ale potom sa otočil a zaskeril na kamarátov. „Vôbec nič,“ zopakoval a znova sa otočil na ňu. „Ale keď odídeš, my traja budeme vládnuť tejto škole!“

Kyle a Dylan sa idiotsky zasmiali a zdvihli ruky, aby si tľapli s Garrickom.

„*To určite,*“ povedala Sofia so zatátnymi zubami. „Vy tupci, by ste nedokázali vládnuť ani prázdnemu cintorínu.“

Garrick sa tváril, že to nepočul. „Ehm, čo keby si napísala o nás v *Pisárovi*, kým odídeš?“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.